

متن پرسش

با سلام خدمت استاد: مدتی است که مطلبی درون ذهن ام هست که انگیزه ی رشد و پیشرفت را از من گرفته است، به عنوان مثال با خود می گویم که اگر من الان شاگرد فلان استاد باشم نهایت رشد و ترقی علمی و تکنیکی من ختم به آن استاد می شود که آن هم سالهای سال طول می کشد، پس من تبدیل به شخص بهتری نسبت به آن استاد نمی شوم تازه اگر شاگرد خوبی باشم، پس تلاش من هدف ایده آلی نداشته است، پس تلاش کردن در جهتی که مرا تبدیل به شخص ایده آلی نمی کند بیهوده است. البته می دانم که چنین نظری درست نیست و باعث بیکاری و تنبلی و خمودی می شود اما نمی دانم چرا درست نیست؟ یعنی می شود که شاگردی نسبت به استاد خود فرد بهتر و ایده آل تری بشود؟ چگونه؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چون انسان دارای فطرت الهی است از استاد جهت متذکرشدن به فطرتش استفاده می‌کند و لذا متوقف در استاد نمی‌شود. موفق باشید